

בש"פ 6523/15 - פלונית נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6523/15

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

העורר: פלונית

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על מעצר עד תום ההליכים לפי החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב (כב' השופט צ' קפאח) מיום 24.9.2015 במ"ת 44961-07-15

תאריך הדיון: כ"ח בתשרי התשע"ו (11.10.2015)

בשם העורר: עו"ד שי טובים; עו"ד יוסי חמצני

בשם המשיבה: עו"ד נילי פינקלשטיין

החלטה

1. ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) על החלטת בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו (כב' השופט צ' קפאח) מיום 24.9.2015 במ"ת

עמוד 1

15-07-44961, על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו.

2. נגד העורר הוגש כתב אישום המונה שני אישומים, ומייחס לו עבירות של הפרת הוראה חוקית, חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, איומים ומעשה פיזיות ורשלנות - לפי סעיפים 287(ב); 333 בצירוף עם סעיפים 335(א)(1) ו-335(א)(2); 192 וסעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

בהתאם לאישום הראשון, העורר, בעלה לשעבר של המתלוננת (ס.), הפר צו הגנה שניתן נגדו ביום 27.5.2015, למשך 3 חודשים, במטרה להרחיקו מהמתלוננת לשם הגנה על חייה גופה או שלומה. בצו נאסר על העורר להגיע לבית המתלוננת, להתקשר אליה ולהטרידה. כמתואר בכתב האישום, בחלוף 24 שעות בלבד מהמועד בו ניתן, הפר העורר את הצו. העורר התקשר למתלוננת פעמים רבות, שלח לה מסרונים, וכן חיכה מתחת לביתה וקילל אותה ואת משפחתה ואיים עליהם.

בהתאם לאישום השני, העורר איים על שני אחיה של המתלוננת - ע. ו-מ. - כי יפגע בהם ובמשפחתם, וביום 12.7.2015 אף איים כי יאנוס את אשתו של מ.. לאחר שהודיעו האחים לעורר כי הם מתכוונים לנסוע לבית הוריו ולספר להם על התנהגותו, עקב העורר אחריהם במכוניתו, נהג במקביל לרכבם והחל להסיט את רכבו כלפי רכבם של האחים באופן שפגע ברכבם. כעבור כשעה, בעקבות האיומים שהשמיע העורר, הגיעו האחים לביתו של מ. והבחינו בעורר בסמוך לבית כשמוט ברזל בידו. כשראה העורר את האחים רץ לכיוון ביתו של מ. תוך שקילל את אשתו ואיים עליה ש"יזין אותה". האחים רצו בעקבותיו, אוחזים במוטות מתכת. העורר הכה את ע. בראשו באמצעות מוט הברזל שאחז בידו ונמלט מהמקום. כתוצאה ממכה זו אובחן שבר בראשו של ע. שחייב ניתוח. האחים רדפו אחרי העורר ותקפו אותו באמצעות המוטות שאחזו, כתוצאה מכך נגרמו לעורר חבלות בראשו ובגופו ושבר בחוליה בעמוד השדרה.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו.

ביום 17.8.2015 התקיים דיון בבקשה בפני בית המשפט קמא, בו הסכים בא כוח העורר לקיומן של ראיות לכאורה למיוחס לעורר באישום הראשון, אך לא ביחס לאישום השני. ביום 20.8.2015, ולאחר דיון, קבע בית המשפט (כב' השופט ש' שוחט) בהחלטה מפורטת לאחר סקירת חומר הראיות, כי קיימות ראיות לכאורה גם לגבי האישום השני, תוך דחיית טענות בא כוח העורר לגבי ליקויים ופגמים בחומר הראיות. בית המשפט התייחס, בין היתר, לכך האירוע מושא האישום השני הסתיים בתקיפת האחים את העורר, וכי בגין מעשים אלו הוגש נגד האחים כתב אישום נפרד. ברם, באשר לאישומים המיוחסים לעורר קבע בית המשפט כי המיוחס לו בכתב האישום נתמך בשורה של ראיות, וכי גם העורר עצמו קושר את עצמו לאירועים בגרסאותיו. כן צוין, כי דו"ח בוחן התנועה שלל את גרסתו של העורר לפיה האחים הם אלו שפגעו במכוניתו בכביש. כן נקבע כי אין לנתק בין האירועים מושא האישום הראשון, הכוללים איומים שהפנה העורר כלפי האחים, לבין האירועים מושא האישום השני.

4. בהמשך לכך נקבע דיון לבחינת חלופת מעצר אשר לקראתו הוכן ביום 25.8.2015 תסקיר מעצר בעניינו של העורר. בתסקיר צוין בין היתר כי העורר אינו נוטל אחריות למעשיו וכי קיים סיכון להישנות מעשים אלימים מצדו. שירות המבחן גם שלל את חלופת המעצר שהוצעה ולא המליץ על שחרורו של העורר ממעצר.

בהחלטת בית המשפט מיום 17.8.2015 התבקש שירות המבחן לערוך השלמות לתסקירו. גם בתסקיר המשלים מיום 2.9.2015 הביע שירות המבחן את עמדתו כי קיים "סיכון ממשי להישנות התנהגותו האלימה" של העורר, וכי החלופה המוצעת אינה מתאימה ועל כן אינו ממליץ על שחרור העורר לחלופת מעצר.

ביום 7.9.2015 הורה בית המשפט לשירות המבחן לבחון שני מפקחים אחרים שיוצעו מטעם העורר. בתסקיר משלים נוסף מיום 20.9.2015, לאחר בחינת המפקחים שהוצעו, חזר שירות המבחן על המלצתו שלא לשחרר את המשיב לחלופת מעצר או למעצר בפיקוח אלקטרוני. שירות המבחן ציין כי לעורר "מאפיינים של אובססיות וחוסר נפרדות רגשית מהמתלוננת" ושב וקבע קיומו של "סיכון ממשי" להישנות התנהגותו האלימה של העורר.

5. ביום 24.9.2015, לאחר דיון בו נשמעו טענות הצדדים ועמדת שירות המבחן, ניתנה החלטתו המסכמת של בית המשפט (כב' השופט צ' קפאח) בה הורה על מעצר העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. בהחלטתו סקר בית המשפט, בין היתר, את שלושת תסקירי המעצר שניתנו בעניינו של העורר, אשר בכולם נמצא "סיכון ממשי להישנות התנהגותו האלימה" של העורר והודגשו "מאפיינים של אובססיות" בהתנהגות העורר כלפי המתלוננת, ואי הפנמה מצדו את מאפייני התנהגותו. בית המשפט עמד על כך כי לשחרור בערובה או למעצר בפיקוח אלקטרוני נדרשים שני תנאים מצטברים: מתן אמון בנאשם כי יעמוד בתנאים ובמגבלות שיוטלו עליו, ולצד זאת מפקחים מתאימים. בית המשפט היה מוכן להניח לטובת העורר קיום מפקחים מתאימים, אף שכזכור שירות המבחן שלל את המפקחים שהוצעו, אך הדגיש כי מעשי העורר מושא כתב האישום כמו גם התנהגותו האובססיבית כלפי המתלוננת וההפרה הבוטה, פעם אחר פעם, של צו ההגבלה השיפוטי שוללים כל אפשרות לתת אמון בעורר.

6. בכתב הערר נטען כי בית המשפט שגה כאשר קבע כי קיימות ראיות לכאורה, זאת נוכח הסתירות העולות מגרסאותיהם של המתלוננת ואחיה, והואיל ואין ראיות חיצוניות התומכות בגרסאותיהם. עוד נטען כי ישנן עדויות התומכות בכך כי העורר היה קורבן אירועי היום השני, וכי מעימותים שנערכו בינו לבין המתלוננים עולה כי הוא לא תקף אותם, אלא להיפך. כן נטען כי עדות המתלוננת רצופה סתירות ושקרים. באשר לשלילת חלופת המעצר, נטען כי בית המשפט שגה שעה שלא העניק משקל מספיק לעובדה שמוותבים שונים, כולל כב' השופט קפאח עצמו, קבעו כי ראוי לבחון חלופת מעצר בעניינו של העורר. כן נטען, כי ניתן משקל יתר לעמדת שירות המבחן לפיה העורר הוא אדם מסוכן, בשים לב לכך שהיא התבססה על עדותם של האחים ועל שיחה עם המתלוננת, שיש להם אינטרס מובהק להשחיר את פניו של העורר. כמו כן, נטען כי ריבוי ההליכים בענין חלופת המעצר יצרו אצל העורר ציפייה לשחרורו. לבסוף, נטען כי טעה בית המשפט כאשר פסל את המפקחים שהוצעו לחלופת המעצר, שעה ששבית המשפט עצמו התרשם מהמפקחים.

7. בטיעון בעל פה לפני חזר בא כוח העורר על טענותיו האמורות וכן פירט את הפגמים והחולשות שיש, לטענתו, בתשתית הראייתית נגד העורר בנוגע לאישום השני. כן נטען שאין לסמוך על תסקירי שירות המבחן והמלצותיו בשל פגמים שנפלו בהם לטענתו. לבסוף נטען, כי מעצר העורר מהווה אפליה חמורה בינו לבין האחים ע. ו.מ., שגם נגדם הוגש כתב אישום, אלא שהם שוחררו לחלופת מעצר.

מנגד טענה באת כוח המדינה, כי אין מחלוקת על קיום ראיות באשר לאישום הראשון, ולמעשה אין גם מחלוקת באשר לקיום ראיות לגבי חלקו הראשון של האישום השני. טענות העורר מתמקדות אך באשר לשלב האחרון של האישום השני. נטען כי גם בענין זה הראיות נגד העורר מבוססות וכי העובדה שהאחים בהודעותיהם לא מתכחשים למעשיהם ומודים שפגעו בעורר, דווקא מחזקת את מהימנותם באשר לשאר מרכיבי עדותם. האחים הודו בהתנהגותם

הפסולה ולקחו אחריות למעשיהם. כן הצביעה באת כוח המדינה על הפער הגדול בחוות דעת שירות המבחן בתסקירי המעצר בעניינו של העורר לעומת תסקירי המבחן בעניינם של האחים.

דין והכרעה

8. לאחר עיון הגעתי למסקנה כי דין הערר להידחות.

9. שקלתי את טענות העורר, וכן עיינתי בחומר החקירה, בהחלטות ובתסקירים שניתנו בעניינו ובשאר החומר בתיק ולא מצאתי כי נפלה שגגה מלפני בית משפט קמא.

עניינו של העורר נבחן באופן יסודי שוב ושוב על ידי שירות המבחן ועל ידי בית המשפט ולא נמצא כי מתקיימים התנאים המאפשרים את שחרורו לחלופת מעצר או את מעצרו בפיקוח אלקטרוני.

10. לא מצאתי ממש בטענות בא כוח העורר באשר לתשתית הראייתית. זו נבחנה באופן מקיף וזהיר על ידי בית משפט קמא בהחלטתו מיום 20.8.2015, וכאמור נבחנה גם על ידי, ואני שותף לדעת בית משפט קמא כי הונחה תשתית ראייתית מספקת לשלב זה של החלטה על מעצר עד לתום ההליכים. כידוע, בשלב זה אינה נדרשת תשתית ראייתית מעבר לספק סביר אלא נדרש כי הראיות יקימו פוטנציאל ראייתי העשוי לבסס את הרשעת הנאשם לאחר עמידה בכור ההיתוך של המשפט (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 145 (1996); בש"פ 4306/09 אבו ואסל נ' מדינת ישראל (4.6.2009); בש"פ 2745/11 אברמוב נ' מדינת ישראל (28.4.2011)). הצבעה על קשיים ופגמים בעדויות אין בה, כשלעצמה, כדי לשלול את הפוטנציאל האמור. מקומן של טענות אלה בדבר מהימנות ומשקל עדי התביעה הוא בהליך העיקרי, אלא אם כן מדובר בסתירות מהותיות הגלויות על פני הדברים, המחלישות באופן משמעותי את התשתית הראייתית לכאורה (בש"פ 4692/06 אלמוגרי נ' מדינת ישראל (20.6.2006); בש"פ 2607/10 פיניאן נ' מדינת ישראל (18.4.2010); בש"פ 352/11 ברי נ' מדינת ישראל (25.1.2011)) אין זה המקרה בעניינו. בית המשפט קמא סקר בפירוט את התשתית הראייתית ואינו רואה צורך לחזור ולפרטה כאן.

11. שירות המבחן ובית משפט קמא עמדו על הסיכון הממשי להישנות התנהגותו האלימה של העורר, הנלמד מעברו, ממעשיו מושא כתב האישום ומהתנהגותו האובססיבית כלפי המתלוננת, מהעדר נטילת אחריות והפנמת התנהגותו הפסולה, כמו גם מההפרה הבוטה, פעם אחר פעם, של צו ההגבלה השיפוטי שניתן נגדו על ידי בית המשפט. בצדק קבע בית משפט קמא כי בנסיבות אלה לא ניתן לתת אמון בעורר כי לא יפר את תנאי שחרורו, אם אכן ישוחרר, ואין ליטול את הסיכון הכרוך בכך.

12. לא מצאתי גם יסוד לטענה בדבר אפליה של העורר לעומת אחיה של המתלוננת, אשר שוחררו לחלופת מעצר. עיון בתסקירי המבחן שניתנו בעניינו של כל אחד מהאחים מצביע על הבדלים מהותיים בינם לבין העורר. התסקירים בעניינם של האחים מאוד חיוביים, בניגוד לתסקירים בעניינו של העורר. שירות המבחן התרשם לחיוב מהאחים ולא מצא כי שחרורם לחלופת מעצר כרוך בסיכון. לא כן לגבי העורר, כמפורט לעיל.

13. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ט בתשרי התשע"ו (12.10.2015).

ש ו פ ט
